

Arrest

nr. 129 080 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat P-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 31 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan verzoekster argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan verzoekster een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwezen wordt naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het consequentiebeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 25 juni 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 26 juni 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoekster richt op 3 juli 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 augustus 2014 staat het volgende vermeld: “*De zaken met volnummer 13 en 14, met name de zaken 148 456 en 148 064, worden samen opgeroepen.*”

De Kamervoorzitter wijst de partijen op de grond van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst in beide zaken naar het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich in beide zaken aan bij de beschikking.”

3.5. Door louter te verwijzen naar het verzoekschrift, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in zijn nota.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA